

Komandi partur
Í komandi greiða ættarfolk hjá Johonnu frá hesi megnarkvinnu, sum tók sær so væl av sínum ættarfolki.

Her er familjan í 1936.
v.f. Esther, Ruth, Johanna, Arne og Frederik

kunne måske tale lidt sammen, når børnene var lagt til ro?

Det blev til, at Frederik kom hver aften, når børnene sov. De sås også om eftermiddagen, men ofte kom fru en for at hygge sig lidt med børnene. Så gik Frederik.

Vejret blev rigtig sommervarmt, da de nærmede sig den engelske kanal, så Johanne og Frederik kunne promenere på dækket om aftenen. Naturligvis måtte hun ofte kikke ind til børnene, men de plejede at sove fast.

Var bóndasonur

Frederik greiddi frá, at hann var føddur á Fyn, har pápin hevði ein rættiliga stóran bóndagarð. Tey vóru átta systkin.

Selv om de var opvokset ved landbruget, havde tre af dem valgt andre erhverv. Den ældste broder var udvandret til Syd-afrika, hvor han havde arbejdet i administrationen af en diamant-mine. Han var død af en trope-sygdom for fem år siden. Den næstældste var gået ind i politiet, og selv var han altså blevet maskinist. To havde fået egne gårde, og de tre sidste boede stadig hjemme. Han forklarede også, at han nu sejlede med "Wien" på tredje år, men at han ville afmønstre skibet, næste gang de kom til Danmark. Til vinter skulle han nemlig tage den sidste del af maskinmester-eksamen, og så tænkte han på at søge ind i marinen.

De stod på dækket sammen den sidste aften før de nåede den franske kyst.

Selv om det var mørkt, var luften dejlig sommervarm. Langt borte mod vest skimtedes blinkene fra et kraftigt fyr. Frederik forklarede, at det var Eddystone Fyrtårn, der var rejst på en klippe langt ude i kanalen. Han havde set det flere gange, og i sine lange vagter, havde han engang lavet en model af det i kobber og messing. Den var en halv meter høj og

skulle stå på hans skrivebord. Han ville gerne have foræret den til Johanne, men det var nok ikke en gave til en pige. At den flere år senere skulle komme til at stå i Johanne's stue i det meste af hendes liv, vidste ingen af dem på dette tidspunkt.

Næste morgen nåede skibet Le Havre, hvorfra en båd kom ud og bragte lods ombord. Så

Nógvir føroyingar sótu væl í Nyboder inni hjá Johonnu og Frederik

stod de Seinen ind. Da Johanne kom ud på dækket, var det et betagende syn. Floden slyngede sig mellem lave bjerge, oversået med blomster, afvekslende med vingårde og dyrkede marker. Langs bredden lå småhavne og maleriske bebyggelser. Floden vrimlede med både. Et par gange passerede de et større, modgående skib. "Wien" måtte som andre større skibe losse i Rouen, medens småbådene kunne sejle helt ind til Paris. Af hensyn til trafikken og flodens snoninger var farten ganske langsom, så først hen på eftermiddagen lagde de til kaj.

Í land í Paris

Den følgende dag skulle alt tømmeret losses. Kaptajn Brinch besluttede at tage sin kone med på en indkøbstur til Paris, medens

det ubehagelige arbejde stod på. Børnene skulle blive tilbage under Johanne's opsyn.

Kort efter kl. 4 dukkede Frederik op - iført sit bedste landgangstøj. Han tilbød at tage Johanne og børnene med en tur i byen, hvad de med glæde tog imod. Der var virkelig meget støv og støj ombord. Efter Frederiks forslag gik de ind på noget, der kaldtes et Crêperie. Det var et sted, hvor man serverede mange forskellige slags pandekager. Her fik de voksne café aux lait, medens børnene fik limonade og dertil alle de pandekager, de kunne spise. Senere gik de en kort tur gennem byen. Frederik bar den mindste, der hurtigt blev træt.

Han fortalte Johanne, at det netop var oplyst, at de skulle gå i ballast tilbage til Finland for at hente mere træ. Det var ærgerligt, at de ikke skulle sejle som sidste sommer. Da fragtede de stykgods mellem Spanien og Tripolis i Nord-afrika.

Endiliga fríggjaði hann

Den sidste aften før afsejlingen fra Rotterdam tog Frederik mod til sig

Brinch var behjertet nok til - så vidt muligt - at give Johanne fri disse eftermiddage, så de unge dog kunne være lidt sammen.

Heim at vitja

Johanne besluttede, at hun ikke ville tage med på endnu et sommertogt med "Wien", hvorfor hun opsigde sin plads til udgangen af maj. Midt på sommeren rejste hun hjem til Færøerne, hvor hun blev nogle måneder, dels i hjemmet på Skibenæs, dels hos søsteren Marin, der var blevet gift og boede i Nordregøte..

Frederik havde efter sin eksamen fået ansættelse i marinen, og i begyndelsen af oktober blev han udkommanderet som undermaskinmeseter på "Beskytteren", der afsejlede til fiskeriinspektion omkring Færøerne, og snart kunne Johanne præsentere sin forlovede for familien.

Frderik og Johanne havde aftalt, at de skulle giftes næste år. Frederik syntes ikke, at hun skulle søge en ny plads i huset, når hun kom tilbage til Danmark. Hjemme på hans forældres gård plejede de at have to tjenestepiger ansat: en "indvendig" og en "udvendig" pige, som de kaldte det. Den ene hjalp kun til i husholdningen, hende havde de hele året. Den anden arbejdede mest i pryd- og urtehave, hjalp til i stalden med rengøring af mælkejunger m.v., og hun var der kun i sommerhalvåret. Det blev aftalt, at Johanne - for at lære arbejdet i en større landhus-holdning - skulle overtage hvervet

som "indvendig" pige i et halvt år. Forudsætningen var fra Johanne' side, at hun ikke skulle modtage anden løn end kost og logi, så hun kom til "Skyttegården" i Køng (Fyn) med status som familiemedlem. Det var en dejlig tid for Johanne. Alle fetere hende, ikke mindst de to hjemmевærende brødre til Frederik, og hun blev hurtigt bedste veninde med søsteren, Marie. Frederik kom naturligvis hjem nogle dage, når han kunne få lidt orlov.

Blivu gift

Johanne blev der lige til efteråret, og den 12. november 1912 blev Frederik og Johanne ægteviede i Køng kirke.

Efter brylluppet flyttede de ind i Nyboder, de rækkehuse midt i København, som Chr. IV lod opføre til brug for flådens mandskab.

Arne endar sína frásøgn við at greiða frá at mamman vitjaði fleiri ferðir í Føroyum, seinast í 1947.

Allan barndómin høvdu tey á vegginum hangandi ein málning av "Wien". Tá ið børnini spurdu um málningin greiddi mamman fegin frá hesi søgu

Frederik og Johanne fingur try børn:

- Ester f. 1913
- Ruth f. 1920
- Arne f. 1925

Fyrst i undanfarnu øld kravdist pass fyrri at ferðast millum Føroyar og Danmark. Hetta passið hjá Johannu og dóttir hennara, Esther, er frá 1919. Her verður sagt: Politidirektøren i København anmoder alle og enhver om uhindret at lade passere med sin Bagage dansk Undersaat (so koma nøvnini), som agter at rejse herfra til Færøerne og tilbage. So er sum i ødrum passum tilskilad eyðkenni sum stødd, og hår- og eygnalit.